

an. Ezért is vallottam, vallom magam örömmel építésmérnöknek, s nem (csak) építésznek, ahogyan azt a világ sok más helyén teszik.

Most épp két magasházat, vagy ahogyan a ma még e tárgyban kisszerű budapesti szabályzat ma engedi, törpe tornyot tervezek, s tornyaink elképzelt szépsége, formáinak izgalma, transzparenciája akkor válhat valódi minőséggé, ha szerkezettervező társaim is egzakt számításaikba saját szépérzéküket elegyítik bele. De még az én formaképző, térképző gondolataimat is önnön konstrukciós elképzeléseim irányítják, a számos egyéb, urbanisztikai, környezeti, funkcionális összetevő mellett.

Nekem is, nekünk is – többen vagyunk ilyen álmodozók (így pl. Nagy Fe-

renc barátom) – régi vágyunk egy „Ponte Vecchiós” budapesti és európai központ szerepű, a folyó felett „lebegő” funkcionális gyalogos Duna-híd az Egyetemi Campus és a Haller utca torka közé feszítve, amelynek európai egyediségű tartalmi izgalma mellé épp a megoldhatóság mérnöki-konstrukciós izgalma társulhatna – amúgy Calatrava módra... Olyan értékkel rendelkezne ez a – mondjuk – Bolyai János-híd, amely Budapestet az európai figyelem fókuszába emelné. Már előadásom elején utaltam a budapesti Duna-hídnak városkép-teremtő erejére és értékére, s az itt említett, de persze a város más helyeire is elképzelt, talán nem ilyen kiemelt funkciójú és jelértékű gyalogoshidak, mint a két várostest tovább gyarapodó-gazdagodó vízfeletti kapcsolai – a Főváros

jövendő nagy cselekedetei lehetnének –, miként a víz fölé emelt Duna-teraszok, pályaudvar-lefedések, toronyjelek; s hiszen folytathatnám ezt az álomsort.

Remélem, hogy a magyar műszaki értelmiség napja nem csupán kipipálható ünnepléseink egyike lesz, hanem ennél jóval több; a mérnökség fontosságáról, becsületéről, etikájáról, szaktudásáról és társadalmi közmegebecsüléséről szóló deklaráció! Nem az egyébként oly szükséges pénz, tőke előtti lefekvés gesztusa, hanem a nemzeti felemelkedés Széchenyi léptékű álmának újra-élesztése, újrafogalmazása.

Finta József

Kossuth-díjas építész
c. egyetemi tanár
az MTA r. tagja

Az EU, mint felvevőpiac

Számos vadon élő állat- és növényfaj, valamint belőlük készült termékek (trópusi fa, kaviár, hüllőbőr, élő hüllők) egyik legnagyobb importőre az Európai Unió – állítja a WWF és IUCN közös programja, a veszélyeztetett fajok kereskedelmét ellenőrző hálózat, a TRAFFIC, friss tanulmánya.

Az Esély vagy veszély: Az Európai Unió szerepe a vadon élő fajokkal folytatott világkereskedelemben címmel először készült elemző tanulmány az EU-ba importált, veszélyeztetett fajokból készült termékek mennyiségéről.

Az EU tagság kiterjesztésével megnőtt a vadon élő fajokból származó termékek felvevőpiacának mérete és a kereslet is. A veszélyeztetett fajokkal folytatott kereskedelem egy része jogszerű, ám nem lehet figyelmen kívül hagyni azt a növekvő illegális kereskedelmet, amelyet az egzotikus állatok, faárúk és más termékek iránti igény táplál. Ez komolyan veszélybe sodorja számos faj, például hüllők és tokhalak fennmaradását.

2003 és 2004 között az EU végrehajtó hatóságai 7000-nél több engedély nélküli szállítmányt foglaltak le, összesen 3,5 millió példányt, amelyek mind szerepelnek a veszélyeztetett vadon élő növény- és állatfajok nemzetközi kereskedelmét szabályozó Washingtoni Egyezményben (CITES).

Az EU-ba 2005-ben törvényesen mintegy 93 milliárd euró értékben importáltak veszélyeztetett fajokból készült termékeket. Ezek közül a legnépszerűbbek a kígyóbőr táskák és cipők,

a Kaszpi-tengerben élő tokhalakból származó kaviár, a hobbiállatként tartott ritka hüllők, és egy trópusi keményfából, a ramiból készült biliárdasztalok.

A TRAFFIC számításai alapján 2000 és 2005 között 3,4 millió gyíkfélét, 2,9 millió krokodilt és 3,4 millió kígyóbőrt, valamint 300 ezer hobbiállatként tartott élő kígyót importáltak az EU-ba – valamennyi a CITES hatálya alá esik. A világ kaviárimportjának nagy része szintén ide érkezett ebben az időszakban, összesen 424 tonna, továbbá csak 2004-ben mintegy 10 millió köbméter trópusi faárú jött Afrika, Dél-Amerika és Ázsia erdeiből közel 1,2 milliárd euró értékben.

A WWF és a TRAFFIC véleménye szerint a jól szabályozott és jogszerű ke-

reskedelem egyszerre segítheti a helyi lakosság megélhetését, a gazdaság fejlődését és a természet megőrzését. Az EU importálja például a vikunya gyapjú 95 százalékát, jelentős jövedelemhez juttatva ezzel 700 ezer embert az Andok környékén élő elszegényedett közösségekben.

„Az EU-nak kulcsszerepe van abban, hogy a növekvő piaci igények ne vezessenek a fajok túlzott kizsákmányolásához, és komoly felelőssége segíteni a származási országokat, hogy megfelelően gazdálkodhassanak természeti kincseikkel” – értékelte a tanulmányt Kecse-Nagy Katalin, a TRAFFIC munkatársa.

Az Európai Unió most először ad ott-hont a háromévenként megrendezett CITES világkonferenciának.

Kecse-Nagy Katalin

WWG Magyarország

Erdővédelem – hadsereggel

Malawi a hadsereget hívta segítségül erdeinek megmentése érdekében. A dél-afrikai ország ugyanis a legnagyobb erdőpusztító a térségben. A természeti forrásokat felügyelő miniszter nemrég írta alá azt a megállapodást, amely szerint katonákat vezényelnek ki a tizenhat leginkább veszélyeztetett területre, hogy ott hozzálássanak az erdősítéshez, és felügyeljék a környezetet.

Malawiban a kormányzat eddigi folyamatos küzdelme a fák megmentéséért gyakorlatilag eleve kudarcra ítélt vállalko-

zás, hiszen az ország mintegy 12 milliós lakosságának többsége csak így képes fedezni energiaszükségletét. A Malawi székhelyű Wildlife and Environmental Society környezetvédő csoport jelentése szerint évente legkevesebb 50 ezer hektárnyi erdőt vágnak ki tüzelőnek. A fák fokozatos eltűnésének további oka az ország vezető exporttermékének számító dohány termesztése: a szántóföldek létesítése jelentős mértékben járul hozzá a fák elpusztításához. A kormány azt reméli, hogy katonái sikeresen védhetik meg az erdőt, mert egyszerre használják kiképzési célokra a veszélyeztetett erdős területet, és óvják annak épségét.

(*www.greenfo.hu alapján Élet és Tudomány*)